

SỐ 173

PHẬT NÓI KINH NHÂN DUYÊN CỦA THÁI TỬ PHƯỚC LỰC

Hán dịch: Đời Tống, Sa-môn Thích Hộ.

QUYỂN 1

Bấy giờ, Đức Thế Tôn từ chỗ ngồi đứng dậy, đến rừng An-đà, ngồi bên một gốc cây. Ngài dừng lại nơi đây cả ngày, an nhiên thiền tọa.

Lúc ấy, chúng Bí-sô ở trong rừng nhóm họp nơi một ngôi nhà ngồi theo thứ tự. Đó là Tôn giả A-nan, Tôn giả Văn Nhị Bách Ưc, Tôn giả A-nê-lâu-đà, Tôn giả Xá-lợi Tử...

Các chúng Bí-sô như thế khi đã tập họp đầy đủ rồi, các ngài mới nói với nhau:

–Mọi người ở thế gian tu tập những gì để đạt được nhiều ích lợi?

Tôn giả A-nan nói:

–Nếu người tu tập về hạnh nghiệp sắc tướng sẽ đạt được nhiều ích lợi.

Tôn giả Văn Nhị Bách Ưc nói:

–Nếu người tu tập về hạnh nghiệp tinh tấn sẽ đạt được nhiều ích lợi.

Tôn giả A-nê-lâu-đà nói:

–Nếu người tu tập về phương tiện khéo léo sẽ đạt được nhiều ích lợi.

Tôn giả Xá-lợi Tử nói:

–Nếu người tu tập về hạnh nghiệp trí tuệ sẽ đạt được ích lợi.

Khi nói như thế rồi, các bậc Tôn giả lại nghĩ: “Chúng ta nêu lên những ý kiến sai khác, không giống nhau, nhưng mỗi ý kiến này đều được kiến lập tối thắng. Nếu đem những vấn đề này đến thỉnh vấn Đức Thế Tôn, chắc chắn Ngài sẽ giảng nói cho chúng ta và chúng ta sẽ phụng trì theo lời dạy của Ngài. Vì sao? Vì Đức Thế Tôn là Đấng Đạo Sư có thể đoạn trừ các nghi hoặc của chúng ta, cho nên Ngài là Đấng Đại Bi. Ví như ánh sáng mặt trời xóa tan bóng tối âm u, dùng Nhất thiết trí để phá trừ nghi hoặc, giải trừ lưới khổ và cứu độ chúng sinh, làm cho tất cả trở về chánh đạo. Đức Phật xem mọi loài cũng như con một của Ngài. Trong tất cả pháp đều tự tại và đem tất cả pháp làm lợi ích (cho quần sinh). Đấng Đại Mâu-ni tôn quý có thể chấm dứt sự nghi hoặc cho tất cả. Ngài luôn luôn giải trừ mọi hoài nghi của chúng ta. Vì thế chúng ta nên đến thỉnh vấn Ngài”.

Các Bí-sô bàn nhau như thế rồi, muốn đến gặp Phật. Lúc ấy Đức Thế Tôn ở trong rừng, dùng Thiên nhĩ thanh tịnh vượt hơn mọi người, nghe các thầy Bí-sô nhóm họp, luận bàn những vấn đề như thế, Ngài xuất thiền rồi đi đến chỗ các thầy Bí-sô. Các thầy Bí-sô ra trước nghênh đón Đức Thế Tôn, thiết tòa phụng thỉnh Đức Phật an tọa, Ngài

bảo các thầy Bí-sô:

–Này các Bí-sô, vừa rồi Ta nghe các thầy cùng nhau bàn luận: “Mọi người ở thế gian tu tập những gì để đạt nhiều ích lợi”. Đầu tiên A-nan nói tu tập về sắc tướng sẽ đạt nhiều ích lợi, Văn Nhị Bách Úc nói tu tập về tinh tấn sẽ đạt nhiều ích lợi, A-nê-lâu-đà nói tu tập về phương tiện khéo léo sẽ đạt nhiều ích lợi, Xá-lợi Tử nói tu tập về trí tuệ sẽ đạt nhiều ích lợi. Khi nói như thế rồi, các thầy Bí-sô lại nghĩ: “Chúng ta nêu lên những ý kiến sai khác, không giống nhau nhưng mỗi ý kiến này đều được kiến lập tối thắng. Nếu đem những vấn đề này đến thỉnh vấn Đức Thế Tôn, chắc chắn Ngài sẽ giảng nói cho chúng ta và chúng ta sẽ thực hành theo lời dạy của Ngài”. Sự việc như vậy, đúng không?

Các Bí-sô bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, thật đúng như vậy. Chúng con cùng nhóm họp để bàn luận về vấn đề này. Cúi mong Ngài khai mở giải thích nỗi hoài nghi cho chúng con.

Bấy giờ Đức Thế Tôn vì nhân duyên khởi phát này nên nói kệ:

*Sắc tướng, công xảo và tinh tấn
Trong đó trí tuệ là tối thắng
Nếu các hữu tình tu nhân phước
Sẽ đạt phước quả lớn vô cùng.*

Nói kệ đó xong, Đức Phật bảo các Bí-sô:

Này các Bí-sô, như có người đối sắc tướng... theo đó mà tu tập thì chẳng phải là tất cả trường hợp và tất cả lúc đều đạt được nhiều ích lợi, người nào tu phước lực thì trong trường hợp nào và trong lúc nào cũng đạt nhiều ích lợi.

Này các Bí-sô, ngoài phước lực này Ta không thấy một pháp nào mà các chúng hữu tình theo đó tu tập đạt nhiều lợi ích. Vì sao? Này các thầy Bí-sô, Ta nhớ thời quá khứ có ông vua tên Nhân Lực, ở trong vương thành, khéo cai trị nước, oai thần rộng lớn, an khang thịnh vượng, nhân dân phồn thịnh. Vua có hoàng hậu tên Quảng Chiếu, có nhan sắc xinh đẹp vô cùng nên ai cũng thích nhìn.

Một hôm, hoàng hậu và vua cùng gặp gỡ vui vẻ chơi đùa, do đó sinh được một người con vóc dáng xinh đẹp, mọi người ưa nhìn. Vì có sắc đẹp tuyệt hảo, thù thắng hơn người, đủ sắc tướng của cõi trời, đời đời thái tử này trông nhân duyên về sắc đẹp, do đó, đầy đủ sắc tướng tuyệt đẹp, nên được đặt tên là Sắc Lực.

Tiếp đến thời gian sau, hoàng hậu sinh được ba người con: Người thứ nhất có đủ hạnh tinh tấn. Người thứ hai có đủ sự khéo léo. Người thứ ba có đủ trí tuệ.

Lại nữa này các Bí-sô, cuối cùng hoàng hậu Quảng Chiếu có một người con gái thai. Ngày ấy, trong cung vua bỗng có các loại trân bảo từ trời rơi xuống. Lại có các loại màn châu báu trang nghiêm vi diệu cùng lúc xuất hiện che trên vua và hoàng hậu.

Vua Nhân Lực trông thấy sự kiện hy hữu như vậy rất lấy làm ngạc nhiên trong lòng, liền cho gọi các thầy tướng hỏi:

–Những tướng trạng kỳ đặc, hy hữu này là như thế nào?

Vị thầy tướng tâu:

–Tâu Đại vương nên biết, vương hậu có con là bậc Thánh gái thai, người con này có phước lớn, có đủ oai đức và danh tốt.

Nhà vua nghe xong vô cùng mừng rỡ. Sau đó hoàng hậu Quảng Chiếu suy nghĩ và nói:

–Hay thay! Bây giờ ta muốn ngồi trên tòa sư tử thượng diệu, có bạch lọng che và

cây phát trần báu.

Hoàng hậu đem ý này tâu với vua, tâm vua sinh vui mừng, ra lệnh mọi người trong ngoài cung thành, khắp nơi đều trang nghiêm, trong sạch như ý hoàng hậu muốn, tất cả đều thực hiện như thế.

Lại một hôm hoàng hậu suy nghĩ và nói:

–Nay ta đến chỗ nhiều vàng bạc, châu báu và ở trên đó, tùy ý lấy dùng, tự chọn vàng bạc đem bố thí cho tất cả mọi người được đầy đủ của cải châu báu khiến không có ai bị thiếu thốn.

Vua nghe việc này, tùy thuận theo ý hoàng hậu.

Một hôm hoàng hậu lại suy nghĩ và nói:

–Sung sướng thay, bây giờ ta muốn phóng thích cho tất cả những ai bị trói buộc, tù tội.

Nhà vua nghe việc này, tùy thuận theo ý hoàng hậu, ra lệnh trong và ngoài phóng thích tất cả người bị trói buộc, tù tội.

Một hôm hoàng hậu suy nghĩ và nói:

–Vui thay, bây giờ ta muốn đi dạo nơi vườn cây.

Nhà vua nghe việc này, chiều theo ý hoàng hậu, hạ lệnh dọn sạch vườn cây để hoàng hậu dạo xem.

Một hôm hoàng hậu suy nghĩ và nói:

–Vui thay, bây giờ ta ở trước mọi người trong cung này.

Do ý nghĩ đây, hoàng hậu nói lên lời thành thật:

–Nếu ta thật sự có phước báo thù cúi xin Thiên nhân hãy mau cho ta tòa sư tử thù thắng, trang nghiêm vi diệu. Nếu được ngồi ở trên tòa này, ta sẽ tuyên thuyết pháp yếu cho tất cả mọi người.

Hoàng hậu nói như thế xong, bỗng nhiên chư Thiên hiện ra các tướng hy hữu.

Khi ấy vua Nhân Lực ở trong cung nghe được việc này liền ra lệnh khắp cả nội, ngoại vương thành đều phải sạch sẽ trang nghiêm. Tất cả mọi người đều mặc y phục sạch sẽ và trang sức xinh đẹp, mỗi người đem tràng hoa, hương quý đến tập hợp nơi hoàng cung. Hoàng hậu Quảng Chiếu trang sức bằng các vật tốt đẹp thù thắng vi diệu, cung tần quyến thuộc theo hầu chung quanh, hoàng hậu ra trước mọi người, tướng hảo trang nghiêm giống như Thiên nữ. Tất cả mọi người đều đến chiêm ngưỡng và sinh vui mừng.

Khi ấy, vương hậu đối với các loài hữu tình khởi tâm Từ, ngược nhìn hư không, dùng gia trì lực chân thật kia thuyết kệ:

*Thiên chủ, nhân chủ và giải thoát
Là ba phước lực rất tối thắng
Nay do phước lực chân thật này
Xin trời mau ban tòa sư tử.*

Vương hậu thuyết kệ xong, trời bỗng giáng xuống tòa sư tử thù thắng vi diệu và tung rải hoa đẹp. Chư Thiên trên không trung rất hoan hỷ. Mọi người trông thấy sự kiện cực kỳ đặc biệt hy hữu đều sinh ưa thích, vui vẻ, cùng nhau tán thán, thuyết kệ:

*Hy hữu thay đại phước, đại lực
Tất cả mọi người nay cúng dường
Nhân gian mong cầu, trời thành tựu
Chỉ Thiên phước lực là trên hết.*

Khi ấy hoàng hậu Quảng Chiêu sinh tâm hoan hỷ, ngồi lên tòa sư tử. Lúc hoàng hậu lên tòa thì trên mặt đất chấn động sáu cách. Tòa sư tử ấy từ đất vọt lên trụ trên hư không, cao khoảng bảy người. Lại có các trân bảo trang nghiêm thù thắng vi diệu, màn giăng che phủ trên tòa. Mọi người trông thấy tướng phước lực tốt đẹp thù thắng này sinh lòng hân hoan, mỗi người đem tràng hoa, hương quý cung kính chấp tay dâng lên vương hậu, tâm họ thêm lợi lạc, ngồi xuống trước tòa, lắng nghe thọ trì lời vương hậu thuyết giáo.

Vua Nhân Lực trông thấy sự kiện như vậy rất hoan hỷ, Ngài cùng các quan thân cận cung kính chấp tay ngồi theo thứ tự. Hoàng hậu Quảng Chiêu thuyết kệ:

*Người nên tu tập các nhân phước
Như thế thực hành chớ gián đoạn
Tùy theo lợi lạc khi bố thí
Do nhờ phước tạng được diệu lạc.*

Lúc hoàng hậu thuyết kệ xong, trên không trung tự nhiên có tiếng ca ngợi:

–Người nay khéo nói, khéo nói lời cao thượng.

Trong không trung tấu lên những âm nhạc khả ái vi diệu. Vua Nhân Lực cùng mọi người nghe thuyết kệ, khi ấy tự nhiên trời thả xuống y phục và đồ dùng trang nghiêm, rơi trên thân mỗi người. Nhà vua và mọi người đem y phục tốt đẹp này dâng lên hoàng hậu, tất cả cùng nói lên lời tán thán:

–Khéo nói, khéo nói!

Ngay khi ấy, Vương hậu từ nơi tòa sư tử ở trên không từ từ đi xuống an ổn trên đất, nhạc trời ngưng trổi, lại tấu âm nhạc nhân gian. Nhà vua và mọi người sinh lòng tôn kính, cung phụng đầy đủ và rất hoan hỷ. Khi ấy hoàng hậu Quảng Chiêu trở lại trong cung! Sau khi hoàng hậu vào cung, tòa sư tử kia ẩn mất trong không. Mọi người rõ ràng trông thấy tướng lành như trên, hoan hỷ tán thán:

–Lạ thay, phước lực đủ, oai đức lớn! lạ thay, phước lực là quả ngon ngọt!

Khi ấy, hoàng hậu ở trong cung, chấm dứt các vọng tưởng suy niệm, cho đến mười tháng trọn vẹn, khi bình minh vừa xuất hiện thì đản sinh thái tử. Thái tử có sắc tướng đoan nghiêm, ai thấy cũng ưa nhìn. Lúc ấy mặt đất chấn động sáu cách, nơi cung vua tự nhiên trên không trung trời mưa bảy loại trân bảo. Nội, ngoại vương thành và tất cả khắp nơi đều có mưa các loại y phục trời tốt đẹp, trời mưa hoa vô cùng đẹp đẽ, vừa ý. Cây khắp nơi sinh trái, trổ hoa, mưa lành bay lất phất, rơi xuống nơi nơi, gió thổi nhẹ khắp cả mọi miền.

Thái tử vừa sinh ra đặt yên trên mặt đất, tức thời Tứ đại Thiên vương dùng oai thần làm đất nứt ra, vọt lên một tòa sư tử làm bằng các báu tốt đẹp trang nghiêm để nâng thái tử. Thiên chủ Đế Thích dùng lọng trời vi diệu và mưa các cây phất trần quý để che trên thái tử, Thiên chúng Đao-lợi hoặc rải các y phục trời tốt đẹp và màn báu, mưa rải các loại trân bảo, hoặc y phục trang nghiêm, hoặc đồ trang sức, đẹp hoặc hoa trời xanh tốt, hoặc các vòng hoa và hương bột, hương xoa, hoặc âm nhạc trời phát ra tiếng ca thánh thót.

Thiên tử Tỳ-thủ-yết-ma dùng thần lực trời làm cho khắp nơi trong, ngoài thành không còn những thứ gai góc, đá sỏi, mà được trải lụa thêu, trang nghiêm ngọc anh lạc, được dựng các tràng phan quý vi diệu, khắp nơi đều rưới nước hương chiên-đàn trong sạch, các bình hoa hảo hạng được đặt giáp vòng chung quanh, rải các loại hoa, cho đến trang hoàng tất cả những gì làm vui lòng người. Lại có một trăm voi lớn từ nơi đồng

trống tự nhiên đi vào cung vua, đứng ở nơi chuồng. Lại có một trăm con trâu đi đến cánh đồng, không dùng cày bừa, tự nhiên dựa vào thời tiết tất cả hạt giống sẽ tự chín muồi. Lại ở dưới tòa sư tử có năm kho tàng lớn chứa đầy châu báu, mở cửa kho tàng lấy dùng tùy tiện, không bao giờ hết.

Lại nữa, tất cả những hữu tình oan đối khi ấy chỉ trong thoáng chốc đều hướng về tâm Từ. Lúc đó, thái tử do sức tức mạng sinh ra oai đức thần thông rồi, liền quan sát bốn phương, nói kệ:

*Người nên tu tập các nhân phước
Như thế thực hành chớ gián đoạn
Tùy thời ưa thích hành bố thí
Do nơi phước tặng được diệu lạc.*

Lúc ấy, trong không trung riêng có một số chư Thiên, thấy việc phước lực quảng đại thần thông, oai đức hy hữu thù đặc này, sinh ra vui mừng, thân tâm yêu thích, cho nên phát khởi phước oai lực, thuyết kệ:

*Tứ đại Thiên vương, các Thiên tử
Thiên chủ của Đạo-lợi thiên cung
Các phước lực kia quý vô cùng
Thấy được thắng phước sinh hoan lạc.*

Khi ấy, vua Nhân Lực cùng các cung tần, thị vệ, quyến thuộc, đại thần kỳ cựu..., thấy rõ tướng cát tường thù thắng như thế, đều lấy làm ngạc nhiên, nói:

–Lạ thay! Thái tử có phước lực lớn. lạ thay! Thái tử có đủ danh xưng lớn. Nay sinh trong cõi người mới có tướng trạng cát tường, quảng đại, thù thắng của cõi trời như thế đồng thời xuất hiện.

Nhà vua vui mừng và rất yêu thương con, ngài ra lệnh cho người thủ kho:

–Các người hãy mở kho tàng của ta, xuất tất cả vàng bạc, châu báu, ta sẽ bố thí và chúc lành cho tất cả mọi người, khiến cho họ đều được của cải, châu báu, đầy đủ. Mọi người vì ta ca ngợi điều thiện vi diệu, làm sự phước, sau đó ta nguyện đời đời tích tập thắng phước cát tường. Bây giờ ta đặt tên cho thái tử.

Nhà vua nói với các quan cận thần:

–Nay chúng ta nên đặt tên cho thái tử là gì?

Các vị đại thần phò tá tâu:

–Tâu đại vương, khi thái tử mới sinh, xuất hiện nhiều điều phước lực cát tường thù thắng. Vì thế nên đặt cho thái tử là Phước Lực.

Nhà vua liền truyền lệnh đặt tên cho thái tử là Phước Lực và giao thái tử cho tám vị nữ mẫu: hai vị lo việc bông bẩy, hai vị lo việc bú mớm, hai vị lo việc tắm rửa, hai vị lo việc chơi đùa. Tám vị nữ mẫu này chăm sóc thái tử đúng thời, nuôi nấng, cho bú, tắm rửa và chơi đùa... Ngoài ra còn có các nhạc cụ tốt đẹp, cung cấp tất cả, cho thọ dụng đầy đủ, mong sao thái tử chóng lớn.

Như hoa sen tinh khiết sống ở ao hồ, thái tử dần dần lớn lên, học tập các sách, nghiên cứu nghĩa lý sâu xa vi diệu nơi các bậc thầy dòng dõi Sát-đế-lợi, cho đến tất cả các bậc học giả, các môn học đều thông đạt, nhưng thái tử thâm tín, hiền thiện, nội tâm thanh tịnh, mọi hành vi của ngài luôn hàm chứa lòng bi mẫn tự lợi, lợi tha. Đối với pháp tự tại, thương xót, cứu vớt loài hữu tình, làm các việc bố thí, không hề chứa để. Thái tử buông xả tất cả, không có một mảy may nào mà không xả bỏ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu có Sa-môn, Bà-la-môn, người bần cùng cô độc, những người nghèo thiếu xin ăn, hoặc có người đến xin máu thịt thân mình, thì khi ấy thái tử đối với những người đến xin, liền khởi tâm Từ quán như hư không và suy nghĩ: “Vui thay, nay ta sẽ làm cho người đến xin được mãn nguyện, tùy thuận thí cho, hướng là vàng bạc, châu báu, thực phẩm, y phục, tràng hoa, hương xoa, các thứ ngọa cụ... và tất cả các vật cần dùng. Ta nguyện tất cả những gì ta nghĩ đều xuất hiện để ta bố thí cho tất cả mọi người đến xin, khiến ý nguyện của ta thành tựu viên mãn”.

Vì thái tử đầy đủ phước đức cho nên danh xưng lan khắp cõi Diêm-phù-đề, dưới đến Long cung, trên suốt cõi Phạm thiên, tất cả đều nghe.

